

МОРА

На Сираковата мелница се случи голѣма навалица. И колкото Давидъ Кьосето отъ Чифуткюксу бѣше спокоенъ и решенъ да дочака реда си, когато доде вече, толкозъ неговиятъ другаръ Рафаилъ бѣше нетърпеливъ. Момъка не го сдържаше на едно мѣсто. Излизаше предъ мелницата и гледаше колята, като че ги броеше — а бѣха надошли все едни нови, писани каруци, тежки, обшити съ желѣзо, съ по два-три ката човали и сѣно отгоре, съ едри хубави коне, наметнати съ нови чулове. Отъ кои села сж тѣзъ хора? — питаше се Рафаилъ и го бѣше ядъ, че сж толкозъ богати, защото ако бѣха по-сиромаси, толкозъ много човали нѣмаше да докаратъ. После влизаше вжтре въ мелницата и макаръ тамъ да кипѣше жива работа, макаръ да бѣха пуснати и четиритѣ камъка, а въ сандъцитѣ, подложени подъ всѣки камъкъ, течеше брашно като изъ чучура на чешма, нему все му се струваше, че всичко върви много бавно. И киселъ, недоволенъ, той пакъ се връщаше при Давида.

— Нѣма да има скоро редъ за насъ, — ка-